

Arrest

nr. 184 562 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER *loco* advocaat P. STAES en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken, afkomstig te zijn van het district Yaqshid, Mogadishu, Banadir-provincie en tot de Abgal-clan te behoren. U woonde met uw familie in een compound in Yaqshid. U werd in januari 2014 chauffeur voor uw oom A.M.M., die altijd al bij jullie inwoonde. Dit nadat u zes maanden autorijles volgde. Laatstgenoemde had een functie bij de politie, hij was een sergeant of een bevelhebber namelijk. Deze man woonde dus bij u in, samen met zijn veiligheidspersoneel, het betreft een vijftal soldaten. Uw oom was de overste van een checkpoint aan Gadiska P(b)oliska, daar controleerde hij samen met de mannen die onder hem stonden auto's. Op een dag kwam het tot een confrontatie tussen uw oom, zijn veiligheidspersoon en Al Shabab, hierbij kwamen Al Shabab strijders om het leven. Om deze reden viel Al Shabab, in juni of september 2014, op

een avond, rond 11 uur, jullie huis aan. Hierbij kwamen uw vrouw A.A., uw broer I.A.M., uw zoon M.A., uw moeder M.H.O. en uw oom A.M.M. om het leven. U dook onder in het district Shibis, u werd er nog tweemaal telefonisch bedreigd. In januari 2015 verliet u Somalië en reisde u via Ethiopië, Sudan, Libië, Italië en Duitsland naar België, waar u op 15 juni 2015 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) kan geen geloof hechten aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gedurende beide gehoren (hieronder CGVS 1 en CGVS 2) gaat u over tot talloze toevoegingen, onduidelijke verklaringen en contradicties. Op geen enkel moment slaagt u er in om zelfs nog maar de kern van uw asielmotieven aannemelijk te maken.

Zo is het erg opmerkelijk dat u zich de correcte namen van uw familieleden niet herinnert. Dit gebeurt niet éénmaal, maar drie keer, telkens met hoofdrolspelers in uw relaas. Zo herinnert u zich de naam niet die u op uw eerste interview op Dienst Vreemdelingen Zaken (DVZ) heeft vermeld voor uw oom; M.A.A. (verklaring DVZ punt 12, zie administratief dossier). U zegt op het CGVS dat uw oom A.M.M. ed heette (CGVS 1 p.11). Wanneer u geconfronteerd wordt met het gebruiken van een andere naam op Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS 1 p. 18) zegt u gewoon dat u het niet zo gezegd heeft, zonder enige verklaring te geven. Dit doet op zich al afbreuk aan het bestaan van uw oom, maar dat zal hieronder nog verder besproken worden. Het is nóg opmerkelijker te noemen dat u overgaat tot verwarrende verklaringen over uw zoon, die omkwam bij de aanval van Al Shabab. Bij DVZ zei u dat hij Ab. heette (DVZ verklaring punt 16), op het CGVS houdt u het op Mo.Ab. (CGVS 1 p. 16). Bij confrontatie op het eerste gehoor zegt u dat Ab. de naam was die zijn moeder hem gaf en voegt u eraan toe dat u hem Mo. noemde (CGVS 1 p.16). Gevraagd waarom u [op DVZ] niet Mo. zegt, vermits u niet zijn moeder bent, antwoordt u dat u Mo. zegt en zijn moeder Ab. (CGVS 1 p. 16). Wanneer opgemerkt wordt dat u de eerste keer Ab. zei, en dat het toch belangrijk is dat u de correcte naam van uw zoon gebruikt, stelt u dan weer dat u hem zowel Ab. als Mo. noemde en dat jullie thuis Ab. zegden (CGVS 1, p. 16). Het is nog frappanter dat u het tijdens uw tweede gehoor op het CGVS in eerste instantie omgekeerd uitlegt; namelijk dat de moeder de naam Mo. koos en u de naam Ab. (CGVS 2 p.4). Het komt bijzonder weinig overtuigend over dat u uw verklaringen over de naam van uw zoon telkens aanpast in functie van de vragen van de protection officer. Tevens is het bedenkelijk dat u bij DVZ en het CGVS niet consequent dezelfde naam zou vermelden die u zelf aan uw zoon gaf. Tot slot, terwijl u onderduikt, vindt u nog de tijd om te hertrouwen, naar uw eigen verklaring op het CGVS in oktober 2014 (CGVS 1 p.17). Echter op DVZ verklaarde u dat u gehuwd bent in januari 2014 (verklaring DVZ punt 15a, zie administratief dossier). Dit is een tegenstrijdigheid op zich, maar nog frappanter is het dat u, ook hier, moeite heeft met de naam van een persoon die zo dicht bij u staat. U zegt dat ze I.S. heet, maar u kan zich op het CGVS haar derde naam niet herinneren. U zegt dat het of M. of H. is (CGVS 1 p.17) terwijl u op DVZ het hield op I.S.A. (verklaring DVZ punt 15a, zie administratief dossier). Het feit dat u niet in staat bent om duidelijkheid te scheppen over de namen van bovenvermelde personen, die een essentiële rol spelen in uw familie, doet al een grote afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Echter in het kader van uw asielmotieven zal het CGVS verder aantonen dat u ook met andere namen grote moeite heeft.

Bovendien, over het beroepsprofiel dat u in problemen bracht, namelijk dat van chauffeur voor de overheid, gaat u ook over tot tegenstrijdige verklaringen. Hoewel uw oom, voor wie u beweerde als chauffeur te hebben gewerkt (CGVS 1 p. 10, p.11), bijna uw hele leven bij u inwoonde (CGVS 2 p.6) gaat u over tot tegenstrijdige en verwarde verklaringen omtrent zijn persoon. Vooreerst, over uw relatie met hem kan u geen duidelijkheid scheppen. Zo stelt u eerst dat hij een tweede vader voor u was, dat hij als de vader is en u als de zoon (CGVS 2 p. 6). Dit impliceert op zijn minst een goede band. Echter, wanneer u gevraagd wordt naar uw relatie met hem - als kind - zegt u letterlijk dat er geen relatie was en dat hij u enkel wat snoep betaalde of geld voor de cinema gaf (CGVS 2 p.9). Beide stellingen liggen dermate ver van elkaar dat het moeilijk is om aan te nemen dat u met hem in uw nabijheid opgroeide. Wanneer u gevraagd wordt naar wat u – persoonlijk - van uw oom vond stelt u zelfs dat u een negatief idee over hem had (CGVS 2 p. 15). U kan dus geen klaarheid scheppen over uw emotionele verhouding ten opzichte van zijn persoon. Bovendien, het is op zijn minst opmerkelijk dat u, zonder enige verklaring, wilt werken in een risicovolle context voor een persoon waar u negatief tegen overstaat.

U gaat over tot tegenstrijdige verklaringen over de naam van uw oom en uw persoonlijke relatie met hem is niet duidelijk. Desalniettemin, gezien het belang van het profiel van uw oom in uw asielmotieven wordt er toch doorgeslagen over uw beroep als chauffeur voor uw oom. Eerst en vooral kan u de periode tijdens dewelke u voor uw oom werkte niet eenduidig situeren. Tijdens uw interview op DVZ verklaart u van 2010 tot 2014 gewerkt te hebben als politieagent, met name als chauffeur voor uw oom A.M.M. (Verklaring DVZ punt 12, zie administratief dossier).

Op het CGVS stelt u dat u pas startte met deze activiteiten in januari 2014 (CGVS 1 p. 10, p.11) en dat u daarvoor een winkel had waar u groenten verkocht (CGVS 1 p.12, p.22). Echter over het jarenlange

groenten verkopen kan u ook amper iets zeggen (CGVS 1 p. 22). U wordt gevraagd of u ervoor al chauffeur was, het gaat immers om een groot tijdsverschil, maar u bevestigt ervoor nooit chauffeur geweest te zijn (CGVS 1 p. 10). U wordt geconfronteerd met het grote verschil in periode van de beroepsbeoefening maar u verklaart gewoon dat u niet heeft gezegd dat u van 2010 tot 2014 heeft gewerkt als politieagent (CGVS 1 p. 15). Bovendien stelt u tijdens het tweede gehoor dat uw oom werkte als overste aan het checkpoint van Gadiska B(p)oliska van de 12e maand 2011, tot de 6de maand van 2013 (CGVS 2 p. 17), dus vóór u zelf de functie van chauffeur aannam. Dit terwijl u hem dagelijks naar het checkpoint bracht (CGVS 2 p.16) en dit dus volgens uw eerdere verklaringen (CGVS 1 p. 10, p.11) in 2014 moet zijn. Het feit dat u niet enkel niet exact kan situeren wanneer u voor uw oom werkte, maar tevens hier, over de gehoren heen, telkens andere verklaringen over aflegt, doet op zich al grote twijfels rijzen over het door u ingeroepen beroep.

Verder merkt het CGVS op dat u het bestaan van uw oom zelf amper aannemelijk maakt, dit gaat zowel over zijn persoonlijkheid (zie hierboven) als over zijn beroep bij de overheid. Op het eerste gehoor verklaart u enkel dat uw oom bevelhebber was bij de checkpoints en auto's onderzocht (CGVS 1 p.15). Op het tweede gehoor gaat u meer in detail, en verklaart u dus dat uw oom een sergeant – een junior bevelhebber - was, die vijftien mannen onder zich had (CGVS 2 p. 11) en die de auto's controleerde voor de inlichtingen (CGVS 2 p.18). U weet dat hij sergeant werd, omdat u het gewoon gezien had (CGVS 2 p. 12). Verder stelt u zelfs dat hij een bevelhebber was (CGVS 2 p. 17), zonder te specificeren. U verklaart tegelijk dat hij zelf zei dat hij een eerst gewone soldaat was, een bewaker in de gevangenissen (CGVS 2 p. 9, p.18) maar u kan niet zeggen hoe hij gepromoveerd werd, wanneer dit gebeurde of waarom dit gebeurde. Bovendien gebruikt u de woorden soldaat en politiemann door elkaar, pas wanneer het u specifiek gevraagd wordt geeft u aan dat uw oom politiemann was want “de politie wordt zo gezegd, bij een politiecenter” (CGVS 2 p.18). Eigenlijk antwoordt u hier in het algemeen en ontwijkt u de specifieke vraag over de functie van uw oom. Het is nochtans redelijk om te verwachten dat u duidelijk kunt stellen welke functies een persoon, waarvoor u werkte, die familie is én die altijd bij u inwoonde, heeft. De functie van uw oom zorgde er voor dat hij veiligheidspersoneel had. Over het samenleven met soldaten, zoals u ze noemt, kan u amper iets zeggen. U stelt eerst dat het samen wonen “ok” verliep en er door de vele ruimte vredevol samengeleefd kon worden, vlak erna blijkt dat uw moeder niet akkoord ging met het samenleven én dat u er zelf niet van overtuigd was. U woonde nu eenmaal met hen samen, zo was het dan maar (CGVS 2 p.13-14). Het samenwonen met soldaten is op zich een uitzonderlijke situatie, het CGVS kan dan ook verwachten dat u hier eenduidige en volledige verklaringen over aflegt, iets waar u duidelijk aan verzaakt. Bovendien, eerst geeft u een naam voor de chauffeur die u in uw functie voorafging, A.H. (CGVS 2 p.6) en stelt u dat deze ook bij jullie inwoonde. Een uur later, tijdens hetzelfde gehoor, kan u zich deze naam echter niet meer herinneren (CGVS 2 p.17), u stelt boudweg dat u eerder een gokje waagde (CGVS 2, p.17). Dergelijke verklaringen doen op zich al een grote afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien gaat u over tot tegenstrijdige verklaringen over zijn kinderen, u stelt eerst dat ze Abd., zoon, en An., dochter, heten (CGVS 2 p. 13), wanneer de vraag u opnieuw gesteld wordt houdt u het op Abdu. en Ao. (CGVS 2 p.16). Uw verklaring voor het verschil in namen is dat de eerste drie letters hetzelfde zijn voor de beide jongensnamen en u ze nooit zag (CGVS 2 p.16). Dit is geen afdoende verklaring – opnieuw - u woonde ongeveer uw hele leven bij uw oom. U kan zijn bestaan dus niet aannemelijk maken. Het is ook uiterst opmerkelijk dat u de indeling van uw familiehuis, het huis dat erg belangrijk is in uw asielrelaas én waar u ongeveer uw hele leven woonde, niet duidelijk kan maken. U gaat hierbij over tot tegenstrijdige verklaringen. Zo stelt u in eerste instantie dat u oom in twee kamers woonde (CGVS 2 p.4), daar gaat u tegen in (CGVS 2 p.13-14) wanneer u stelt dat uw oom in één kamer woonde om verder opnieuw te verklaren dat het in twee kamers is. Ook hier zijn uw verklaringen verwarrend.

Hoewel er al grote tegenstrijdigheden zitten in de beroepsperiode en er grote twijfels zijn gerezen over het bestaan van uw oom, bespreekt het CGVS voor de volledigheid uw beroep als chauffeur voor uw oom hieronder. U werkte enkel voor uw oom om te kunnen overleven, voor een dagelijks inkomen, zo stelt u, als u de keuze had, had u wel een andere job genomen (CGVS 2 p. 15). Dit contrasteert echter met de onwaarschijnlijke moeite die u deed om de job van chauffeur te bemachtigen. Het CGVS merkt op dat u stelt tot een arme familie te behoren (CGVS 2 p.4), uit de omschrijving van uw compound en van het beroep van uw oom blijkt echter dat dit te betwijfelen valt. U stelt dat u naar uw oom toe ging om een job te krijgen, als chauffeur, u stelde hem voor dat u auto zou leren rijden gedurende zes maand (CGVS 2 p.11). De manier waarop u dit leerde in Mogadishu is echter ronduit ongeloofwaardig. Tijdens het tweede gehoor wijdt u hierover uit. U leerde autorijden, met een automatische auto, nabij Stadium Mogadishu (CGVS 2 p.11). Daar kon u lessen volgen voor anderhalve of twee dollar. Gevraagd hoe u dat betaalde, stelt u dat u moest bedelen, u vroeg het geld aan mensen, onder het mom dat u lunchgeld nodig had (CGVS 2 p. 14).

U wordt er op gewezen dat u van een Abgal-familie bent, met linken in de overheid, maar u stelt dat u amper eten kreeg thuis (CGVS 2 p.15). U stelt dat u op die momenten speciaal versleten kleren

droeg om te bedelen op straat (CGVS 2 p.15). Voor iemand in uw positie, met banden met de overheid, is dit een erg onwaarschijnlijke verklaring en bovendien wijst uw verklaring dat u 'speciaal versleten kleren' droeg, er op dat u in andere omstandigheden andere (niet versleten) kleren droeg, en dus armoede zou hebben gesimuleerd. Ook deze incoherente verklaringen, roepen vragen op bij de geloofwaardigheid van uw bewering dat u chauffeur was van uw oom. Dit doet verder afbreuk aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Ook over de aanval op jullie huis zijn uw verklaringen op zijn minst gezegd verwarrend te noemen. Uw huis werd aangevallen door Al Shabab, eerst werd het beschoten en erna gebombardeerd (CGVS 1 p. 13). Hierbij kwamen veel familieleden om het leven. Op het CGVS verklaart u dat de aanval van Al Shabab op uw huis er kwam in 2014, in juni of september (CGVS 1 p.14,16,17), terwijl u tijdens uw eerste gehoor op DVZ verklaarde dat de aanval gebeurde in augustus 2013 (zie administratief dossier Verklaring DVZ punten 13A, 16 – 17, vragenlijst CGVS punt 5, zie administratief dossier). Ook hier houdt u het er bij confrontatie op dat u de waarheid spreekt, maar u brengt geen enkele verklaring aan (CGVS 1 p. 18). U werd dus aangevallen omdat uw oom een bevelhebber is (CGVS 2 p.17). Over de reden van de aanval voegt u op het CGVS toe dat er een incident was tussen het veiligheidspersoneel van uw oom en Al Shabab bij een moskee, hierbij kwam een strijder van Al Shabab om het leven en ook twee burgers toen het veiligheidspersoneel schoot (CGVS 1 p.17, CGVS 2 p.17-18). De eerste keer houdt u het op één dode strijder van Al Shabab (CGVS 1 p.17), de tweede keer heeft u het over "sommige" strijders, dus meerdere (CGVS 2 p.17). U geeft op het eerste gehoor geen namen van het betrokken veiligheidspersoneel, hoewel ze dus volgens uw eigen verklaring bij u inwoonden (CGVS 1 p.14). Wanneer hun namen de tweede maal ook gevraagd worden, zegt u dat u niet meer weet welke betrokken waren bij het incident, maar geeft u wel twee namen van soldaten, H.I.Bi. en A.G.A. (CGVS 2 p.16). U verklaart dat dit de enige namen van de inwonende soldaten zijn die u zich herinnert. Opmerkelijk, de namen worden u meteen opnieuw gevraagd en u stelt dat het gaat om H.I.Bu. en A.M.G., ook hier geeft u dus andere namen (CGVS 2p. 18). Wanneer u wordt uitgenodigd om meer elementen aan te brengen over de bomaanslag op uw huis houdt u het er echter op dat het een golfplaten huis was, dus het was direct plat (CGVS 1 p. 17). Volgens uw eigen verklaringen op het CGVS raakte u ernstig gewond aan uw been door de aanval (CGVS 1 p. 13, CGVS 2 p.2, p.12). U wordt geconfronteerd met het feit dat u op DVZ verklaart heeft dat u een onderontwikkeld been heeft door de ziekte polio (vragenlijst CGVS vraag 9c, zie administratief dossier) en daar nergens heeft aangehaald dat uw toestand te maken heeft met de aanval. U blijft er bij dat het wel door de bom is (CGVS 1 p. 13). Het CGVS trekt uw medische toestand niet in twijfel, maar u dient geen enkel medisch attest in dat staat dat deze door een bomaanval zou kunnen zijn. Ook hiermee wordt u geconfronteerd, maar u stelt gewoon dat u er geen heeft (CGVS 1 p. 13), ook op het tweede gehoor verzaakt u het om medische attesten in te dienen (CGVS 2, p.12).

Tot slot, wat er in de maanden daarna gebeurde is ook onduidelijk. Zo zou Al Shabab nog éénmaal bij uw huis langs geweest zijn, in 2014 (CGVS vragenlijst punt 5, zie administratief dossier). Op het CGVS gaat u, ook hier, over tot toevoegingen en tegenstrijdigheden. Zo zou u tweemaal gebeld geweest zijn, in november en december 2014 (CGVS 1 p. 18), maar u verklaart dat ze nooit bij uw huis langs zijn geweest (CGVS 1 p.18). Er wordt u gevraagd wat de bedreiging inhield (CGVS 1 p.18), maar u kan niet specificeren.

Kortom, het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u, op alle vlakken, uw asielmotieven niet aannemelijk kan maken door een opeenstapeling van tegenstrijdige en vage verklaringen.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

Het CGVS kan dus niet anders dan vaststellen dat u doorheen uw opeenvolgende verklaringen overgaat tot vaagheden, tegenstrijdigheden, toevoegingen en belangrijke lacunes. Hierom kan geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. U kreeg uitgebreid de kans om uw verklaringen aan te passen (CGVS 1 p.10, 12,14,17,19,23) maar u grijpt die op geen enkel moment.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen.

Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten

duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen,. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar.

Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september

2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 november 2016 in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de artikelen 4 § 3 en 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het niet consequent gebruiken of herinneren van bepaalde namen wijt verzoeker aan zijn "analfabetisme en de beperkte intellectuele mogelijkheden". Wat de naam van de zoon betreft, legt hij uit dat "het kind is enerzijds genoemd naar de broer van zijn vrouw, genaamd Ab.. Verzoeker was het hier evenwel niet mee eens, vandaar dat hij ook M. genoemd werd. Beide namen werden dan ook door elkaar gebruikt.". Verzoeker wijst erop dat hij ook de correcte naam niet meer herinnert van bijvoorbeeld zijn tweede partner en hun trouwdatum en dat deze feiten niet gerelateerd zijn aan het asielrelaas.

De tegenstrijdigheden in verband met de aanval door Al Shabaab wijt hij aan zijn "intellect" en aan "de traumatische gevolgen die het resultaat zijn van deze aanval". Dat hij geen informatie kan geven over de inwonende soldaten ligt volgens hem aan "zijn analfabetisme" en aan het feit dat zijn moeder "hem ha

opgedragen geen contact te onderhouden met hen". Dat verzoeker op een minuut tijd de namen van twee inwonende soldaten zich anders herinnert, spreekt volgens hem *"boekdelen omtrent zijn intellectueel niveau"*.

Verzoeker klaagt aan dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige manier onderzocht werd, gezien de interviewer geïrriteerd was wanneer verzoeker de tolk en hem niet lieten uitspreken, gezien de interview geïrriteerd was door verzoeker ontwijkend gedrag, terwijl verzoeker aldus het verzoekschrift enkel *"goed wil antwoorden op de vragen"* en hem niet verweten kan worden dat hij *"de tijd neemt om na te denken en de juiste antwoorden te formuleren"*. Verzoeker stelt dat hij systematisch onder druk werd gezet om zijn verklaringen aan te passen, dat hem gezegd werd dat de windrichtingen niet de goede manier is om zijn wijk te beschrijven, dat het gevraagd werd *"verzin je dit nu?"* en dat de interviewer aangaf niet te geloven dat verzoeker afkomstig was van Mogadishu, om dan later te stellen dat wel werd aangenomen dat hij vandaar afkomstig was. Hij stelt verbaasd geweest te zijn toen hij tijdens het tweede interview *"onomwonden aangaf dat hij duizelig was en zich slap voelde en nood had aan een pauze"*, maar dat de pauze pas werd ingelast na verdere vragen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en meent te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

2.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker wijst erop dat door de commissaris-generaal wordt erkend *"dat Al-Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren, en dat de slachtoffers vaak politieagenten soldaten of medewerkers zijn"*. Hij stelt dat hij, die via zijn nonkel werkzaam was voor de overheid, ook het slachtoffer kan worden van dergelijke aanslagen.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van *"de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof"* en van *"het advies van UNHCR Besoins particuliers"*.

Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Hij verwijst naar artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en meent dat de commissaris-generaal *"in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan"*. Hij klaagt aan dat *"op geen enkele wijze het gegeven dat de desbetreffende traumatische gebeurtenissen en zijn overduidelijk beperkte intellectuele capaciteiten een invloed hebben op zijn geheugen onderzocht of besproken (wordt)"*.

2.5. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker *"het dossier opnieuw over te maken aan de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken"*.

Beoordeling

2.6. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.7. Verzoeker verklaart in Somalië problemen te vrezen met Al Shabaab omwille van zijn werkzaamheden voor zijn oom, die een functie bij de politie had. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, daar het aangetast is door talrijke tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden.

2.8. Aangezien de oom van verzoeker de aanleiding was van zijn problemen en zijn vlucht werd doorgevraagd over verzoekers familie en oom. Verzoeker kon echter de naam van zijn oom, van zijn zoon en van zijn tweede vrouw niet eenduidig noemen. Hij legde tegenstrijdige verklaringen af over hoe zijn relatie met zijn oom was en de namen van diens kinderen. Verzoeker bleek slechts gebrekkige kennis te hebben van het beroepsprofiel van zijn oom. Voorts kon verzoeker ook zijn eigen situatie als chauffeur niet coherent verklaren terwijl vragen over hoe hij de job als chauffeur bekam en over wanneer hij als chauffeur werkte vrij eenvoudig en duidelijk kunnen beantwoord worden. Verzoeker kan evenmin doorleefd vertellen over het samenleven met zijn oom en de soldaten die instonden voor diens veiligheid. Hij bleek opvallend onwetend over het incident tussen zijn oom en Al Shabaab waarbij strijders om het leven kwamen, stelde enerzijds dat zijn huis door Al Shabaab werd aangevallen in juni of september 2014 en anderzijds dat de aanval plaatsvond in augustus 2013. Hij kon evenmin coherent aangeven welke problemen zijn familie na de aanval op hun huis nog heeft gekend met Al Shabaab. Verzoeker schiet aldus tekort op alle wezenlijke punten van zijn asielrelaas, terwijl niet aannemelijk dat hij de situatie niet kan toelichten van de vluchtedenen die hijzelf aanbrengt.

2.9. In het verzoekschrift wordt meermaals gewezen op verzoekers beweerd "*analfabetisme en de beperkte intellectuele mogelijkheden*", wat het herinneren van namen zou bemoeilijken, alsook de tegenstrijdigheden in verband met de aanval door Al Shabaab en zijn onwetendheid over de inwonende soldaten zou verklaren. Verzoeker klaagt aan dat "*op geen enkele wijze het gegeven dat (...) zijn overduidelijk beperkte intellectuele capaciteiten een invloed hebben op zijn geheugen onderzocht of besproken (wordt)*".

De Raad wijst erop dat ook van een analfabeet of "*intellectueel beperkt*" persoon kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen over eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken uit zijn eigen leven, zoals de namen van zijn familieleden, zijn eigen beroep, zijn thuissituatie en de incidenten waardoor hij het land ontvlucht is.

De Raad benadrukt dat analfabetisme niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast en evenmin wordt een zwakke begaafdheid aangetoond mits enig medisch attest. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. De

commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust zoals hoger reeds gesteld, in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

2.10. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt overigens dat verzoeker wel in staat zou moeten zijn op dergelijke basisvragen over zijn directe omgeving en leefwereld te antwoorden, indien de beweerde feiten zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, gezien hij op verschillende momenten abstracte kennis kan weergeven - en zelfs aandrang deze kennis te kunnen etaleren - en tevens gedetailleerde verklaringen aflegde over elementen die veel verder van zijn directe leefwereld liggen.

Zo kon verzoeker vertellen over clanconflicten (*"Er zijn andere conflicten geweest tussen Daud en Warsangali en muse sudi yalaxaw, ik kan u alles vertellen over de oorlog, de conflicten tussen de clans."*; gehoor 11 april 2016, p. 7), over andere politieke gebeurtenissen in de regio (*"Daarna de Islamitische rechtbank tegen de clans, dat kan ik ook vertellen, en erna de Al Shabab tegen de regering die waren ook in oorlog, Abdullahi Yusuf tegen Ethiopie en erna Sheikh Sharif tegen Al Shabab, Hassan Sheikh Maxamud tegen Al shabab dat is de président nu in Somalië."*; gehoor 11 april 2016, p. 7), over de politiekantoren (*"Er is een basis in Lantaa Hegaan, Laanta Horseed en Laanta Tawaqal zo zijn ze."*; gehoor 11 april 2016, p. 14), over waar zijn familie begraven lag (*"Het is in het district Karaan, Galgalata heet kinsaney, de begraafplaats heet Bul basharo."*; gehoor 11 april 2016, p. 17) en zelfs over zijn favoriete spelers bij de Rode Duivels (*"Lukaku en Hazard, wie is nummer zeven, wat is zijn naam, hij speelt in engeland voor manchester city."*; gehoor 23 juni 2016, p. 21). Hij gaf ook meermaals aan zijn kennis over Mogadishu te willen tonen (*"Ja, u kan me in Mogadishu vragen, ik kan u antwoorden, vooral het district Yaqshid, de scholen, de wegen, de moskeeën, alles ik kan u antwoorden."*; gehoor 11 april 2016, p. 8; *"U kan me alles over Mogadishu vragen, u kan me alle wegen vragen, ik heb er echt gewoond, ik kan alles over mogadishu."*; gehoor 11 april 2016, p. 12; *"Nee, ik weet het precies waar het over gaat, ik ben er echt geboren en opgegroeid, je kan me alles vragen, de wegen, de wijken, de districten, de provincie, ik weet waar de scholen en de hotels zijn, ik lieg niet, ik vertel u echt de waarheid, zo is het."*; gehoor 11 april 2016, p. 23) en hij benadrukte dat hij de zes subclans van zijn moeder kende, ook al werden deze niet gevraagd (*"er zijn zes subclans (...) Ja, ik kan ze."*; gehoor 11 april 2016, p. 8). Over zijn reisweg naar België legde verzoeker zeer gedetailleerde en precieze verklaringen af (*"Dus ik ging door naar Ethiopie, de smokkelaar stopte ons in een auto, het was heel donker en heel eng in de auto, we zijn naar Ethiopië gereden, ze sloegen ons erg onderweg, na Ethiopië zijn we doorgereden naar Sudan, Sudan waren we opgesloten in de gevangenis, ze sloegen ons opnieuw hard, dan ren nu maar naar Libië anders vermoorden we je, daarna rezen we door naar Libië, in Libië hadden de andere somaliers hun geld, bijk echt niet de andere somaliers gaven me 300 dollar, ik -moet 1900 dollar hebben, had het niet, nadat ik zei dat ik niet kon betalen hebben ze me geslagen en opgesloten in de gevangenis, ik had geen eten, en nadat in Libië was opgesloten had ik geen eten het was heel moeilijk, iedereen ging weg ik had geen geld om te betalen, ik moest voor hun werken, de libiers kon niet veel doen, ze hebben me verkracht dat durfde ik niet te vertellen (weent), ik moest alles voor hun doen. Nadat ik heel lang daar vast zat zijn andere somaliers gekomen ze zagen wat er gebeurd was en dat ik heel moeilijk had en dan hebben ze nog 900 bij elkaar gelegd, de 1000 zei libier is ok, 900 is goed, zo reisde ik verder. Ik ben op 29 april in Italië aangekomen, met een kleine boot. Vanuit libië naar italie duurde het twee dagen. (...) En erna was ik met een smokkelaar naar Italie, ik wist niet waar heen, dus ik zei Belgie, hij zei Belgie moet je heel veel voor betalen, dus ik moest van de smokkelaar betalen, ik had geen geld, hij zei dat gaat niet, je moet mij geld geven, ik zei ik heb zelfs geen kleren, laat staan geld, gelukkig waren er toen ook andere somaliers, die hebben 200 euro bij elkaar gelegd, ze zeiden tegen de smokkelaar laat hem door hij is alleen heeft geen vrienden of familie, zo ben ik aangekomen in belgië op 13 juni, van italië heb ik een bus genomen, ik had een vals paspoort bij na italië naar duitsland en erna rechtdoor naar belgie, hier aangekomen op 13 juni 2015."*; gehoor 11 april 2016, p. 23).

Dat verzoekers beweerde *"beperkte intellectuele mogelijkheden"* hem wel toelaten dergelijke uitgebreide verklaringen af te leggen, maar hem zouden weerhouden om de namen van zijn oom, diens kinderen, zijn eigen tweede vrouw en zijn zoon correct te noemen of zijn werkverleden of thuisleven doorleefd te omschrijven, is dan ook geheel onaanvaardbaar.

Noch uit een medisch attest, noch uit zijn verklaringen blijkt aldus dat verzoeker aan geheugen- of andere mentale problemen zou leiden, noch dat hij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het

kader van zijn asielpcedure, noch dat het door hem voorgehouden analfabetisme of de beweerde *"beperkte intellectuele mogelijkheden"* van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn intellectuele of geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden onverkort blijven.

2.11. Waar in het verzoekschrift nog gewezen wordt op *"de traumatische gevolgen die het resultaat zijn van deze aanval"*, blijkt dit een loutere bewering. Immers uit verzoekers verklaringen kan enkel afgeleid worden dat zijn vluchtrelaas over Mogadishu niet aannemelijk is maar anderzijds is wel mogelijk, indien verzoeker inderdaad over land kwam dat hij onderweg traumatische feiten meemaakte. Deze kunnen echter niet beletten dat hij over zijn gewone leven in Mogadishu eenduidig is te meer hij wel gedetailleerd over zijn moeilijke reisweg kon spreken. De Raad benadrukt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, maar de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Immers de beoordeling van het asieltrelaas kan enkel steunen op feiten die verzoeker zelf aangeeft nu deze persoonlijk zijn en bij derden - dus ook de CGVS - slechts bij monde van verzoeker kunnen bekend worden.

2.12. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift nog aan dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige manier onderzocht werd. Verzoeker stelt dat de interviewer geagiteerd was wanneer verzoeker de tolk en hem niet lieten uitspreken en door verzoekers ontwijkend gedrag. Verzoeker stelt dat hij systematisch onder druk werd gezet om zijn verklaringen aan te passen, dat hem gezegd werd dat de windrichtingen niet de goede manier zijn om zijn wijk te beschrijven, dat hem gevraagd werd *"verzin je dit nu?"* en dat de interviewer aangaf niet te geloven dat verzoeker afkomstig was van Mogadishu, om dan later te stellen dat wel werd aangenomen dat hij vandaar afkomstig was. Verzoeker benadrukt dat hij enkel *"goed wil antwoorden op de vragen"* en hem niet verweten kan worden dat hij *"de tijd neemt om na te denken en de juiste antwoorden te formuleren"*.

De Raad stelt vast dat uit de gehoorverslagen weliswaar blijkt dat de interviewer tijdens het gehoor meermaals herhaalde dat verzoeker de tolk moest laten uitspreken, dat er kritische vragen gesteld werden, dat er werd aangedrongen op nauwkeurigheid en waarachtigheid en dat verzoeker geconfronteerd werd met bepaalde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, alsook met het feit dat hij over bepaalde antwoorden lang moest nadenken. Indien mogelijk is dat niet elk CGVS-gehoor in alle omstandigheden perfect verloopt dan kan hieruit niet noodzakelijk subjectiviteit, partijdigheid of bevooroordeeldheid van de interviewer worden afgeleid. Uit het gehoorverslag kan immers niet blijken dat verzoeker door de kritische opmerkingen van de interviewer niet meer in staat was zijn relaas uiteen te zetten of zich enigszins geremd voelde, daar hierboven reeds gebleken is dat hij er wel in slaagde over verschillende onderwerpen uitgebreide en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoeker gaf op het einde van het eerste gehoor bovendien spontaan te kennen *"dat u me heel goede vragen stelde en zij legde het me heel goed uit in het somali"* (gehoor 11 april 2016, p. 21), de raadsman gaf toen aan *"Ik heb geen kritiek op de manier waarop u vragen stelt"* (gehoor 11 april 2016, p. 21), bij de aanvang van het tweede gehoor stelde verzoeker geen opmerkingen te hebben over het eerste gehoor (gehoor 23 juni 2016, p. 3) en op het einde van het tweede gehoor kreeg verzoeker de kans nog iets toe te voegen maar maakte hij geen enkele opmerking aangaande het verloop van het verhoor (gehoor 23 juni 2016, p. 19-20).

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker tijdens het tweede interview *"onomwonden aangaf dat hij duizelig was en zich slap voelde en nood had aan een pauze"*, maar dat de pauze pas werd ingelast na verdere vragen, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag blijkt dat de interviewer, nadat verzoeker *"kan je het interview stoppen, ik ben duizelig en ik vast"* zei (gehoor 11 april 2016, p. 9), hem vroeg of hij naar het toilet moest, waarop verzoeker antwoordde *"Ik ben zwak, ik heb mijn arm, ik vast, ik ben duizelig, stop en neem een beslissing, beslis wat je wil, negatief of positief, doe maar, ik weet dat als je negatief krijgt dat je geen toekomst hebt, dat ze je zullen deporteren naar België."* (gehoor 11 april 2016, p. 9) en de interviewer opvolgde met de vraag of verzoeker al eerder een asielpcedure doorliep, waarna verzoeker stelde *"Nee, maar ik weet dat, ik zag mensen, sommige gingen naar andere landen, naar Duitsland, moesten terug komen, het is heel moeilijk mijn leven."* (gehoor 11 april 2016, p. 9) en de interviewer hem vervolgens onderbrak om te vragen of hij nog energie had om verder te doen of niet, om dan vervolgens een pauze in te lassen nadat verzoeker aangaf naar het toilet te willen (gehoor 11 april 2016, p. 9). Dergelijke gang van zaken is geenszins problematisch noch kan blijken dat dit van een orde is dat het doel van het CGVS-gehoor zou voorbijgaan. Wel blijkt dat pragmatisch ingegaan werd op de spontane gang van zaken tijdens het gehoor. Verzoeker kan dit

betreuren doch dit neemt niet weg dat hij steeds de kans kreeg de verklaringen af te leggen die hij wenste, dat hij op kritieke punten (met name zijn oom en zijn werk als chauffeur) niet overtuigend kon antwoorden en daarop door de dossierbehandelaar aangesproken werd zodat hij eventueel de nodige toevoegingen of toelichtingen kon geven en dat verzoeker telkens op het eind van het gehoor bijkomende kansen kreeg aanvullingen of bemerkingen te maken. Verzoeker kon ook in zijn verzoekschrift nadere toelichtingen geven over de specifieke pijnpunten in het relaas.

2.13. Waar in het verzoekschrift *“de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof”* en *“het advies van UNHCR Besoins particuliers”* geschonden worden geacht, benadrukt de Raad dat deze richtlijnen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.14. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.17. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal erkent *“dat Al-Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren, en dat de slachtoffers vaak politieagenten soldaten of medewerkers zijn”* en dat hij, die via zijn nonkel werkzaam was voor de overheid, ook het slachtoffer kan worden van dergelijke aanslagen, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke enige problemen met Al Shabaab aannemelijk te maken.

2.18. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.19. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 26 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI)*

publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen, waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR); of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”

2.20. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu.

In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.21. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.22. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.23. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is.

UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.24. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.25. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.26. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.27. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij het arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de

openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.28. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.29. Ook de Raad van State, Nederland, stelt reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.30. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.32. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.33. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.34. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK